

Full diocesà

30 d'abril del 2017

p4 – Campanya de la Renda 2017

p6 – Desmuntant mites sobre el finançament de l'Església

Amb els cristians egipcis

Era el Diumenge de Rams. Dos atemptats suïcides, atribuïts a l'Estat Islàmic, contra dues esglésies coptes d'Egipte (a les localitats d'Alexandria i Tanta, al nord del país) van causar desenes de morts. Aquest fet ha tornat a posar en relleu la situació dels cristians coptes, pocs dies abans de la visita del papa Francesc a Egipte.

Els coptes són descendents dels egipcis que es van convertir al cristianisme durant el segle I. Han estat fidels a Crist malgrat la invasió islàmica de tot el nord d'Àfrica. Són una minoria –actualment representen al voltant del 10% de la població, agrupats en l'Església Ortodoxa Copta (majoritària), l'Església Catòlica Copta i l'Església Evan-

gèlica Copta– que ha sofert discriminació durant segles.

És una discriminació que s'estén al sistema educatiu, a l'administració pública i a les forces de seguretat. Els coptes fan les pitjors feines i són mal vistos socialment: no poden accedir a altes responsabilitats polítiques, judicials o a càtedres universitàries. La pressió perquè abandonin la fe cristiana és molt forta i darrerament la seva situació ha empitjorat. La seva vida cada cop és més difícil.

El papa Francesc ha condemnat els atemptats i la situació en què viuen els coptes, com tantes altres minories cristianes d'Orient. Els coptes van omplir les esglésies en senyal de fe i de solidaritat aquesta Setmana Santa.

«Heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat»

Diumenge III de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meva vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència".» «Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

(14,22b-33)

Salm responsorial

Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.

(Salm 15)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer ditincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sino amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com

un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

(1:17-21)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. [...]

(24:13-35)

«Ensenyeu-me,
Senyor, el camí que
duu a la vida»

Caminant amb Jesús

Jean Hakolimana, prev.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida, així s'expressa el salmista avui. La imatge del camí és la que expressa millor el procés de la fe. En això coincideixen l'Antic Testament i el Nou Testament. En l'Antic Testament, la Torà de Moisès es deia un camí. En el Nou Testament, abans de dir-se cristians, els seguidors de Jesús es deien «els del camí». És que la metàfora del camí descriu a la perfecció l'existència creient i l'existència humana. Des del naixement fins a la mort, l'home es veu en el camí, llançat en aquest viatge de la vida, de vegades sol, amb el pes dels interrogants, com els deixebles d'Emaús. Bossuet va saber descriure la tragèdia d'aquesta vida, dient: «El temps passa i ens n'anem amb ell.»

Els deixebles d'Emaús capgiren aquest curs de la vida portant-hi una pausa: *Queda't amb nosaltres ... el dia ha començat a declinar*. Una nova perspectiva s'obre en llur camí encallat en la mort. En partir el pa, el Ressuscitat els fa entrar en una nova dimensió, la de la resurrecció. Tots els camins de la vida s'aturen en la mort. Jesús, «camí, veritat i vida», obre un nou camí, sempre que la mort intenta tancar-nos en el seu cicle. D'aquí la gran importància de l'Eucaristia. Quan partim el pa, convidem Jesús en les nostres vides que, diàriament, no deixen de declinar. Acollim aquell que, de la boira de la mort que ens envolta, fa brillar l'esplendor de la resurrecció. Per això, un cristià que s'allunya de l'Eucaristia condemna la seva vida espiritual a la tebior i a la mort, lenta però assegurada. Tal com ho van expressar els màrtirs d'Abitena (304): «Sense el diumenge, no podem pas viure.» Ens faltaria la força per a afrontar les dificultats quotidianes.

La imatge

El cas de dos deixebles de Jesús, un d'ells Cleofàs, que marxen a una casa de pagès; abandonen el grup, desenganyats després dels fets de la Passió i la Mort del Senyor.

Pel camí troben el Ressuscitat i amb ell fan el camí de la fe bo i resseguint l'Escriptura; arribat el capvespre seuen amb ell a taula, i el reconeixen vivent quan parteix el Pa. Tornen al grup dels deixebles.

El sopar d'Emaús (1648). Rembrandt

Lit. hores: Setmana II

1 dilluns

— Sant Josep Obrer
— Sant Segimon, màrtir (*524)
Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29

2 dimarts

— Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Fets 7,51-8,1a / Salm 30 /
Joan 6,30-35

3 dimecres

— Sant Felip i Sant Jaume, apòstols (s.l.)
— Santa Emília, verge (*1314)
1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 /
Joan 14,6-14

4 dijous

— Sant Florià, màrtir (*304)
— Santa Pelàgia, màrtir (s.IV)
Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51

5 divendres

— Sant Teodor, bisbe (602-690)
Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59

6 dissabte

— Sant Joan "ante portam latinam" (*s.l.)
— Sant Domènec Savio (1842-1857)
Fets 9,31-42 / Salm 115 /
Joan 6,60-69

7 diumenge IV de Pasqua / Cicle A

— Santa Gisela, màrtir (?)
— Sant August, màrtir (?)
Fets 2,14a.36-41 / Salm 22 /
1 Pere 2,20b-25 / Joan 10,1-10

Exposició 50 anys Hospitalitat de Lurdes i Assemblea de Càritas Diocesana

Exposició "50 anys de pelegrinatges a Lurdes de les hospitalitats de Vic i Solsona"

Aquests dies 29 i 30 d'abril i 1 de maig, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes ofereix una exposició que recull els cinquanta anys de l'entitat. Aquesta exposició també es va dur a terme al bisbat de Vic i ara es pot visitar a la nostra diòcesi, concretament a l'església parroquial de Gironella. Els horaris són: dia 29, de 17h a 20h; dia 30, d'11h a 13.30h; dia 1, de 17h a 19h.

El pròxim dissabte dia 6 de maig tindrà lloc l'Assemblea anual de Càritas Diocesana, enguany a Tàrraga. L'acte començarà a 2/4 de 10 amb un esmorzar al Gat del Rosal. A 1/4 d'11, a Infraestructures de la Generalitat, tindrà lloc l'assemblea i, tot seguit, una conferència a càrrec de Carme Borbonès, amb el títol «Càritas: el nostre compromís amb el germà afeblit». En acabar es visitaran les pintures murals de l'església de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga i se celebrarà l'eucaristia, presidida pel senyor bisbe.

Campanya de la Renda 2017

Subdepartament d'Autofinançament del bisbat de Solsona

Aquests dies comença la campanya de la declaració de la renda 2017. I com cada any us volem adreçar unes línies.

En primer lloc, volem agrair la vostra participació en la campanya. Estem contents de comunicar-vos que hi ha hagut un augment en el nombre de declaracions en què s'ha marcat la X a favor de l'Església en la declaració de la renda (55.841 declaracions més a favor de l'Església en tot l'Estat). Moltes gràcies per ajudar-nos!

Amb aquest gest, que no costa gens i ajuda tant, continueu fent possibles moltes realitats, ajudeu a finançar iniciatives pastorals, atenció a les persones grans i malaltes, projectes

de nova evangelització, atenció sacramental en els moments importants de la vida, acompanyament personal, manteniment del gran patrimoni artístic i cultural que custodiem socialment, atenció a la infància i a la joventut (catequesi i activitats educatives i formatives) i un llarg etcètera.

Marcar la casella amb la X a favor de l'Església és un gest que no costa res, ni pagues més impostos ni es retornen menys diners. Gràcies per ajudar-nos a desenvolupar les activitats pastorals i socials. Gràcies per aquest gest que no costa res i ajuda tant! Perquè rere cada X hi ha una història! Vegeu en la pàgina següent el balanç dels comptes diocesans 2016.

► Rere cada X hi ha una història

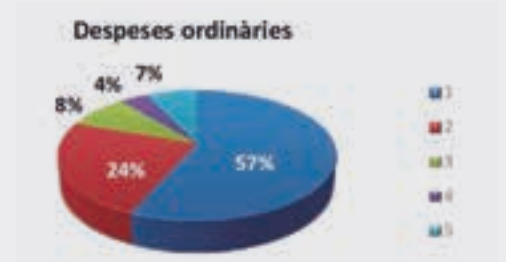
Balanç d'economia, diocesana (31-12-2016)

No incloses economies parroquials, ni de santuaris, ni de Càritas

Exercici Ordinari

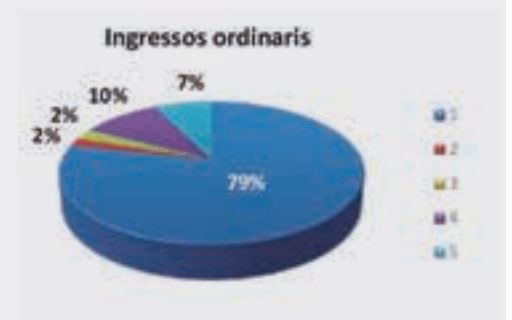
Despeses

1- Atenció a les persones	886.464,26 €
2- Funcionament Cúria / Delegacions Diocesanes	372.965,27 €
3- Ajuts per obres a parròquies / Restauracions	133.135,85 €
4- Aportació a conferències episcopals (CET.CEE)	61.700,86 €
5- Altres (Pastorals/Estudis/Museu/Amortitzacions)	111.592,46 €
	1.565.858,70 €

Ingressos

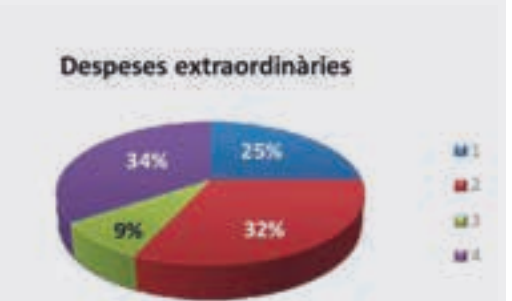
1- Aportació Fidels via Declaració de la Renda	1.315.083,69 €
2- Ingressos Financers / Arrendaments / Subvenció CEE	30.982,46 €
3- Presentació de Serveis / Donatius	39.131,00 €
4- Aportació parròquies / Santuaris / Ent. Diocesanes	168.942,38 €
5- Aportació parròquies (50% rendim. Béns Imm.)	122.280,61 €
	1.676.420,14 €

Exercici Extraordinari

Despeses

1- Ajudes a ent. socials (Càritas / Missions / Mans Unides)	17.952,86 €
2- Activitats Pastorals	22.937,19 €
3- Objectes litúrgics / Ordenació presbiteral	6.231,43 €
4- Altres despeses	24.795,77 €
	71.917,25 €

Ingressos

1- Anul·lació subv. per obres anteriors	23.420,80 €
2- Subvencions per obres, concedides per CEE	4.058,41 €
3- Donatius per Càritas	5.092,10 €
4- Iniciatives pastorals / Beca estudis	14.125,98 €
5- Altres ingressos	13.732,45 €
	60.429,74 €

**MARCA LA X A FAVOR DE L'ESGLÉSIA
A LA TEVA DECLARACIÓ DE LA RENDA**

**RERE CADA X
HI HA UNA HISTÒRIA**

Desmuntant mites sobre el finançament de l'Església

Campanya de la Renda 2017

Mite: l'Estat Espanyol paga milers de milions d'euros a l'Església Catòlica. No hi ha res més lluny de la realitat. L'Església rep de l'Estat la quantitat de diners que els contribuents decideixen lliurement en marcar la casella a favor de l'Església en la seva declaració de la renda. És un exercici voluntari de cada contribuent, que decideix destinar el 0,7% dels seus impostos a aquesta finalitat. I és un exercici lliure, ja que pot marcar la casella d'altres finalitats socials, totes dues si ho prefereix o, inclús, cap d'elles.

Mite: l'Església rep 11.000 milions d'euros l'any. Altres que són 13.000 milions. La veritat és que hi ha persones que sumen tot el que troben, arribant a una dada que no és una xifra real. Per què? L'Església presta molts serveis a la societat en matèria sanitària, educativa, social... i l'Estat col·labora econòmicament en alguns d'aquests projectes, que ens beneficien a tots i que són drets demandats per la societat i pels ciutadans.

Mite: l'Església és l'única que no paga l'IBI. Ni les ONG's, ni altres associacions, fundacions ni les altres confessions religioses no paguen l'IBI. Això és així per la Llei de Mecenatge que es va aprovar l'any 2002, una llei que reconeix que hi ha multitud d'associacions, institucions o fundacions que realitzen una gran labor que beneficia tota la societat i, d'aquesta manera, l'Estat les recolza no cobrant-los l'IBI.

Per tant, l'Església no té cap privilegi. No hi ha cap règim especial, únic o diferent per a l'Església.

Mite: només el 2% dels diners de l'Església va a parar a Càritas. Càritas i l'Església són el mateix. Prop del 65% dels diners de Càritas procedeix de l'Església que formem tots els catòlics, amb les nostres col·lectes a les parròquies, donatius, subscripcions. És a dir, el finançament de Càritas procedeix, en gran mesura, de les butxaques de tots els catòlics.

Mite: tots els diners de la X a favor de l'Església van a parar als sacerdots. És la Conferència Episcopal la que rep els diners i és l'encarregada de repartir-los solidàriament entre les 70 diòcesis espanyoles, segons les seves necessitats (acció evangelitzadora, sagraments, manteniment de temples, sosteniment dels sacerdots, labor social...).

Campanya de Càritas per les dues X

Amb el lema «En la teva declaració de la rendam millor 2», Càritas vol cridar l'atenció sobre la possibilitat de duplicar el compromís solidari a través de la declaració de la renda: quan marques les dues opcions de forma simultània, sostens l'acció de l'Església i dones suport a les finalitats socials que desenvolupen moltes organitzacions.

L'article

Això del matrimoni

Climent Forner, prev.

De vegades, anant pel carrer, em trobo amb alguna parella coneguda que em saluda dient: «Mossèn, vostè ens va casar.» «Ep», jo li responc: «Sou vosaltres els qui us va casar; no em demaneu responsabilitats. Jo, simplement, us vaig beneir en nom de Déu i de l'Església.» Una encaixada de mans, i apa. Déu els faci ben casats.

Els capellans que ja som grandets n'hem consagrat tants i tants d'esporis! Tanmateix, alguns ens han donat molta satisfacció, sobretot si hem pogut compartir amb ells les noces d'argent i d'or; en contrast amb aquelles parelles, cada dia més nombroses, per desgràcia, que, separant-se (potser al cap de poc temps i tot), ens han causat una tristesa profunda, sobretot si hi ha fills petits per entremig. Déu me'n guard de jutjar ningú: que si la cupa és d'ell, que si la culpa és d'ella... En algun cas, el meu capteniment compassiu i misericordiós ha fet que no hagi trencat l'amistat ni amb l'un ni amb l'altra, intentant d'ajudar-los a refer llurs vides.

Sens dubte que el matrimoni i en conseqüència la família tradicional cristiana no havia conegut mai, de segles ençà, la crisi actual. No és estrany que el papa Francesc li hagi dedicat una carta pastoral molt bonica, intitulada *L'alegria de l'amor*. Els casaments per l'Església han decaigut estrepitosament quan els civils semblava que els substituïrien, però tampoc no són la solució. I és que la unió conjugal, ni que sigui civil, és una cosa humanament molt bella però també molt seriosa, i aquest és el fonament que sembla que s'hagi esfondrat: el que falla és l'amor, en el sentit més compromès i responsable. Quina diferència hi ha entre el matrimoni religiós i el civil, si ambdós són de debò, no frívols? Doncs aquesta: en el primer, Jesús s'hi fa present perquè els nuvis l'han convidat; en el segon, Jesús també hi és, però invisible. I és que tant els esposos de l'un com de l'altre, en el fons, el necessiten si volen estimar-se de veritat. Altrament, com a Canà de Galilea, l'aigua no es transformaria en vi: l'amor humà, en siguem o no conscients, només ens pot fer feliços com més participi de l'amor diví.

Ja fa anys que Joan Capri parlava, en els seus graciosos monòlegs radiofònics, de «La creu del matrimoni». I a mi, no en fa tants, que, en preguntar a uns promesos si volien celebrar la festa amb missa o sense, ella em va contestar: «Si ho fem sense, hi sortirà aquella foto en què es passen la copa l'un a l'altra?» «No patiu, que ho farem sense missa.» Quina ignorància i quina superficialitat, Déu meu!

La ràdio

La programació matinal de Ràdio Maria

Es pot seguir per la televisió

6.30h. — Sant rosari

6.55h. — «Una Luz en tu vida».

Pensat i resat com un espai d'evangelització en família, dirigit pel P. José Antonio Medina.

7.00h. — Informatiu Ràdio Maria: les notícies nacionals, internacionals i de l'Església.

7.10h. — «Buenos días, Señor. 175 Oracions per al nou dia.

7.30h. — Laudes.

8.00h. — «Catecismo de la Iglesia Católica». El director de Ràdio Maria, P. Luis Fernando de Prada, explica la doctrina continguda en el Catecisme. Una formació bàsica per a tot catòlic. És un dels programes clau de totes les emissores de Ràdio Maria en el món.

9.00h. — «Palabra y Vida». Meditació diària de la Paraula de Déu, per a encendre en nosaltres el fervor de la fe. Parteix de les lectures del dia i és dirigida pel P. Manuel Orta.

9.30h. — Sant rosari.

10.00h. — Santa missa.

Més bones notícies

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui és diumenge tercer de Pasqua! Ha començat el temps dels aplecs, les festes majors, les activitats culturals i lúdiques als nostres pobles i ciutats.

Una altra petita realitat que ens mostra que estem experimentant la Pasqua, com dèiem fa unes setmanes, són els criteris per a l'ús de les esglésies i les capelles per a actes extralitúrgics que recentment he enviat als rectors.

Ja fa anys que vàrem obrir els temples primer a concerts de música i, a poc a poc, a altres actes culturals. Si a l'inici es feien concerts de música religiosa, progressivament s'hi van incorporar composicions profanes i, més puntualment, representacions, festes, xerrades i fins actes sectaris.

Va ajudar a aquest fenomen: l'absència, aleshores en molts pobles, d'un local adequat per a aquests actes; la petició de les corals invitades als oficis per a poder tenir un concert després de la celebració; el caràcter gratuït de l'ús dels nostres temples; l'atractiu estètic i acústic de les esglésies i a vegades la presència d'orgue; i les cessions d'alguns temples a les corporacions municipals o a altres institucions per tal d'aconseguir subvencions públiques per a la seva restauració.

El ritual de la dedicació d'una església defineix l'església com «l'edifici en el qual es congrega la comunitat cristiana per escoltar la Paraula de Déu, pregar comunitàriament, rebre els sacraments i celebrar l'eucaristia». Per això, les esglésies són llocs sagrats, és a dir, «separats», destinats amb caràcter permanent al culte des del moment de la seva dedicació.

El Codi de Dret Canònic regula l'ús establert: «En un lloc sagrat, només cal admetre-hi allò que serveixi per a

l'exercici i el foment del culte, la pietat i la religió i cal prohibir-hi allò que no està en consonància amb la santedat del lloc» (c. 1210).

Existeix una instrucció de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments sobre els concerts a les esglésies que només permet els concerts de música sagrada, previ permís del bisbe i garantint que siguin gratuïts.

Per tal que siguin aplicades correctament les normes generals de l'Església sobre l'ús de les esglésies o capelles per a actes extralitúrgics, he establert uns criteris que ajudin els rectors que vulguin restringir aquells actes extralitúrgics inadequats. Cerquen, a més, que els promotors d'aquests actes comprenguin que, malgrat el costum creat, han de cercar altres espais més escaients. De fet, avui, a diferència de l'època en què va començar aquest fenomen, hi ha teatres i locals socials en tots els pobles.

Algú potser no considerarà aquests criteris una bona notícia, però un servidor, que s'ha fet un tip de veure el que no toca en moltes de les nostres esglésies, considera que són una bona notícia.

Els qui els vulgueu conèixer, els trobareu penjats a la pàgina web.

